

Ρίχνουμε μιά γρήγορη ματιά στις μεγάλες αίθουσες, όπου τό Χόλλυγουντ προβάλλει τίς νουβωτέ του. Στίς φωτεινές ρεκλάμες, πού παρουσιάζουν ένα μοναδικό θέαμα σ' όλο τόν κόσμο, μόλις και μετά βίας διαβάζουμε τά όνόματα τών Στάρ.

Σήμερα πιά επικρατεί ή γνώμη ότι οι τίτλοι είναι εκείνοι πού ξεγαλάνε και τραβάνε τήν πελατεία. Βάβαια κι οι Βενετέες διατηρούν πάντα τήν άξία τους και τήν εκτίμησή τους, μά δέ λογαριάζουν πιά άπάνω σ' αυτές τμόνο, γιά νά γεμίσουν οι αίθουσες. Τό Χόλλυγουντ ζει πάντα μέσα στό φόβο μιάς κρίσεως, και μάλιστα φοβάται τήν κρίση του Εύρωπαϊκού συναγωνισμού.

Τά θέατρα, πού, άπό πολύν καιρό, έχουν έκμεταλλευθεί τό προκαλούμενο ένδιαφέρον τών 'Αμερικανών θεατών μέ ύποθέσεις σχετικές μέ τή φιλετική διαφορά τών λευκών μέ τούς μαύρους, σήμερα πιά θεωρούνται ξεπερασμένα και ξεφλημένα άπό τό Χόλλυγουντ. Έν τούτοις ύπάρχει μιά εξαίρεση, κι αυτή είναι άξιοσημείωτη. Πρόκειται γιά μιά άπό τίς μεγαλύτερες έπιτυχίες αυτής τής σαζόν. Είναι τό έργο του γνωστού μας συγγραφέως τής «Ιωάννας τής Λωρραίνης», Maxwell Anderson, τό όποιο έχει τόν τίτλο «Χαμένος μέσ' σ' άστέρια», και πού ό 'Αντερσον τό πήρε άπό τό ρομάντσο του Βορειοαφρικανού συγγραφέως Άλαν Πάττον, μέ τόν τίτλο «Κλάψε πολυγαπημένη μου πατρίδα». Γιά τό έργο αυτό έγραψε μουσική ό Kurt Weill και τό άποκάλεσε «Μουσική τραγωδία», νέο έπιδος γιά τήν 'Αμερική, πού καθώς φίνεται θά σημειώσει τήν ίδια καριέρα τής μουσικής κωμωδίας.

Γι' αυτό μπορούμε νά πούμε πως και ή μιά κι ή άλλη άποτελούν τήν πιά πραγματικά άμερικάνικη συμβολή πού τό Μπρόντγουάι έφερε στό θέατρο, άφοι κι οι δυό μαζί κάνουν έκκληση σ' ένα μεγάλο άριθμό ειδικών πραγματογνωμόνων και μεταχειρίζονται γιά συστατικά τους τά πιά διαφορετικά στοιχεία.

Τελειώνοντας τόν περίπατό μας στόν 42ο δρόμο πούναι χαρούμενος, γεμάτος κίνηση και θόρυβο, κι όπου τώρα πιά δέ βλέπει κανείς τά γκέρλς του Μισούζικ χάλ, πού άλλοτε έδόξασαν ένα φίλμ τιτλοφορούμενο «Forty-second Streets». Γιατί πραγματικά μετά τήν άστυρή άπαγόρευση τής Δημαρχίας Λά - Γκουάρντια, γιά τά κωμικά σκέτς και τίς παντομίμες πού παίζονταν μέσα στους δρόμους, τό Σινεμά έμεινε γενικός κι άπόλυτος κυρίαρχος μέ τίς ειδικές αίθουσες, όπου παίζονται τά Γαλλικά κι 'Ιταλικά φίλμ, νεορεαλιστικά ή μεγάλα μελοδραματικά έργα, τά χιουμοριστικά, τής ζούγκλας ή τά φίλμ του τρόμου... Δέν ύπήρχε πρό είκοσαετίας «Νόμιμο θέατρο» όπως τό άποκαλούνε οι 'Αμερικανοί σήμερα άπό τήν άρχή τής έφετεινής χρονιάς ό έπικείμενος φόβος τής κρίσεως παρεκίνησε τό διευθυντή μιάς ολόκληρης σειράς κινηματογράφων ν' αναζητήσει καινούριες άττραξιόν κι αυτές άκριβώς άπέτελεσαν τό νόμιμο θέατρο.